

Вілла у Сан-Фурсиско

КУПИТИ

Для чого Оля Синичка придбала стару хату в селі? Щоб ходити вранці босою по росянистій траві, щоб дихати на повні груди і відчувати — ось воно, моє місце, тут моє серденько. Щоб нарешті почати жити, а не дочікуватися кінця війни або чийогось дозволу бути щасливою.

Реальність, щоправда, виявилася не такою безхмарною, як Оля собі уявляла, переглядаючи картинки в інтернеті. Бур'яни доводять до сказу, сусіди пхають носа в чужий город, дорогоцінні родичі кепкують і взагалі мають жахливе почуття гумору, а любі подруги перегинають палицю зі своєю турботою, створюючи геть анекдотичні ситуації.

Щира, добра й весела історія про родину, дружбу й пошуки свого шляху, а можливо, і кохання.

Пролітаючи над гніздом синички

Якби хтось попрохав Олю Синичку описати своє життя одним реченням, вона б, швидко і не дуже добре подумавши, відповіла, що воно як «Секс і місто», тільки без сексу і без міста.

Якби ж хтось сказав Олі Синичці дібрати слова, які б охарактеризували її якнайкраще, то вона відповіла б, що вона — жартівлива і серйозна, мрійлива і практична, дивується всьому і нічому не дивується.

Оля Синичка ніколи б не сказала про себе, що вона якась там авантюристка. Проте так вирішить кожен, хто знає бодай про половину її пригод.

А про другу половину знати взагалі шкідливо.

І, звісно, якби хтось назвав Синичку авантюристкою, вона б образилася, спершу сперечалася, а тоді дулася. Бо вона емоційна і мовчазна.

Єдине формулювання, на яке Оля б погодилася, це — непередбачувана. І одразу додала би, що, може, для інших і непередбачувана, а для себе дуже навіть логічна й послідовна.

У свої тридцять п'ять років Оля вже встигла пожити в чотирьох містах; двічі майже вийти заміж; рік вчити китайську мову, щоб урешті дізнатися, що їй викладав кореєць, який вигадував значення ієрогліфів; майже пірнути з аквалангом; видалити три зуби мудрості й поклястися собі більше не рвати жодного.

Оля Синичка вісім років навчалась у трьох різних вишах, урешті так і не визначившись, ким вона хоче стати насправді: біологинею, вчителькою французької чи документознавицею, бо гадала собі, що документознавці вивчають старовинні манускрипти.

Зате в дитинстві на ці питання вона мала однозначну відповідь. Мушкетеркою. Оля Синичка хотіла бути мушкетеркою. Але була сніжинкою, лисичкою, літерою Й на святі Букварика, як справжнісінька акторка грала на міжміському конкурсі дитячих хорів, вдаючи з себе дівчинку, яка вміє співати. Бо дівчинка, яка справді вміла співати, злягла з

ангіною. Але Олі Синичці сказали не фарбувати губи й очі, щоб бути непомітною, і, стоячи на сцені, в жодному разі не співати, а раз по раз проказувати самими губами «двадцять два, двадцять два» — так здаватиметься, що вона знає слова. Оля все одно нафарбувалася і, можливо, місцями таки співала, але врешті прекрасно впоралася зі своїм завданням.

Уже дорослою Оля часто думала про те, як шкода, що коли ти пригнічена й розгублена, коли все летить шкереберть, коли необхідно дібрати правильних слів чи від тебе чекають більшого, ніж ти здатна дати, навіть при всьому бажанні, не можна просто взяти й безшумно казати «двадцять два, двадцять два», а воно все якось саме по собі залагодиться. Кожен почує те, що йому потрібно почути.

Щиро кажучи, Оля Синичка одного разу пробувала повернути такий фокус на екзамені, але хай яким глухим здавався літній викладач вищої математики, йому все ж дочулося, що з рота його студентки лине зовсім не та відповідь, яка б могла їй гарантувати бо дай тверду двійку. І, як то кажуть, наступив на горло пісні Олі Синички. Ймовірно, саме тієї миті вона передумала вчитися на документознавицю.

Хай там як, ані біологині (щоб винайти новий вид живих істот і довести, що Бігфути існують), ані вчительки французької (щоб урешті завести бурхливий і нестерпно романтичний роман з юним студентом) з Синички теж не вийшло. Не поїхала вона до Китаю працювати моделлю. Хоча, по совісті, мало хто вірив, що темноволоса, темноока Оля, зростом у сімнадцять чизбургерів з МакДоналдза, якщо їх розкласти на підлозі (так, вона саме таким чином дізналася свій зріст у чизбургерах!), — реальна кандидатка в моделі на тому боці Євразії, де сходить сонце.

У її сім'ї всі казали, що вона вдалася в тьотю Юлю.

Але насправді нічого хорошого це не віщувало, бо від тьоті Юлі можна було чекати чого завгодно. Від Олі Синички ні. Принаймні в половині її історій.

Це тьотя Юля, а не Оля, поїхала в Крим, де в Балаклаві познайомилася з байкерами й тиждень з ними носилася на мотоциклах по гірських серпантинах, і вітер чухав її волосся, і сонце чухало її засмаглу,

місцями вже облізлу до свіжо-рожевого шкіру. І це тьотя Юля вернулася додому з таємничим венеричним захворюванням, «про яке чомусь геть нема нічо в інтернеті», і гордою відповіддю на всі чи майже усі розпитування про її бон вояж. «Я не нажопніца», — відказувала вона, задираючи підборіддя й гляділа з-під своїх довгих гарнющих вій з легкою прохолодою і зверхністю голлівудських дів.

Але всі думали, що нажопніца, однозначно нажопніца.

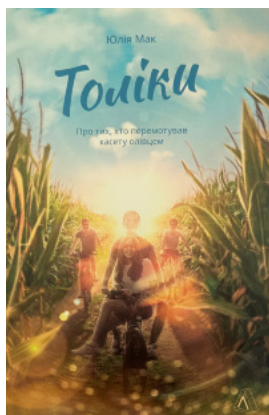
Та нажопніцою тьоть Юля була недовго, бо потім у неї вкрали сумку і вона стала спиздилятком, а потім вагон поїзда, у якому вона їхала, випадково загорівся, і тьоть Юля стрибала з нього на ходу зі своїми сумками і чужою дитиною. Так вона певний час була Юля-Не-Стій-Стрибай. Було, що тьотя Юля танцювала в караоке на столі та впала, зробила собі тріщину в нозі й пів року її називали Девять з Половиною Недель, бо, куди б вона не йшла, спочатку з'являлася загіпсована нога, а вже потім сама тьоть Юля.

Тоді сталося ще дещо: вона займалася коханням із якимось чоловіком і зачепила штору. У пориванні жаги й хіті потягнула її донизу, як знати, можливо, щоб прикрити постраждалу ногу. І це була не зовсім погана ідея, позаяк кожен її коханець вважав справою честі на тому гіпсі написати щось від себе, залишити щось напам'ять. І, якщо вже бути зовсім чесними, не всі з них обмежилися лише словами, хтось пішов далі й залишив тьоті Юлі на згадку наскельний живопис у всій своїй відвертості й простоті — зображення свого тіла, точніше, невеликої, але помітної його частини.

Хоч би що там було, але в екстазі й забутті тьоть Юля потягнула штору на себе, а та, важка і атласна, гепнулася з триметрової висоти. А разом із нею полетів і карниз. Карниз гахнув її коханичка по спині, а тьоть Юлі набив величезний синець на пів лица.

З того дня протягом кількох наступних років чомусь усі стали називати тьоть Юлю артисткою. Хоча малоімовірно, що у той момент, як карниз припав до тьоть Юліного обличчя, вона співала.

Рекомендована література

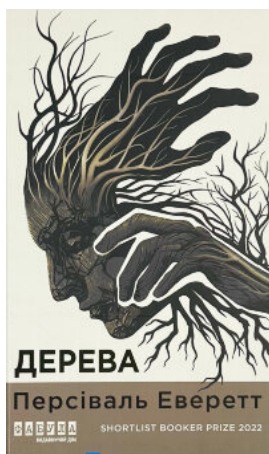
Толіки. Про тих, хто
перемотував касету
олівцем

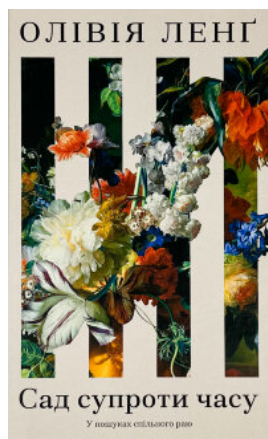
Половина жовтого
сонця

Вище неба. Місто
вітрів. Книга 1

Дерева

Сад супроти часу

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ